

tagender og andre store Arbejder under Ministeriet for offentlige Arbejder, Justitsministeriet og de forskellige store Staterhverv samt til de ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger. Den højtærede Finansminister gjorde selv opmærksom paa, at ved de større ekstraordinære Arbejder under de civile Ministerier er Mindreforbruget i Forhold til Bevillingen omtrent 800,000 Kr. større paa dette end paa de sædvanlige Statsregnskaber, og paa de ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger er Mindreforbruget i Sammenligning med i Fjor, med det næstsidst aflagte Statsregnskab, omtrent 1 Mill. Kr. Mindreforbrugene plejer at være store, og det, at de paa dette Statsregnskab er større end sædvanligt, peger ikke paa Besparelser, men paa, at vi faar en dyr Tillægsbevillingslov. Men selv om dette tages i Betragtning, viser Statsregnskabet, at det var rigtigt, naar jeg, den Gang det Finanslovsforslag, som dette Statsregnskab er bygget over, var til Behandling, hævdede overfor Modstandere i Landstinget, at der vilde komme et „ganske antageligt Overskud“ ud deraf. Der var paa Finanslovsforslaget den Gang omtrent 600,000 Kr. Underskud, for hvilket jeg fik meget at høre, der ikke altsammen var Behageligheder, men jeg gjorde gældende ved Finansbehandlingen i Landstinget, og jeg mente ogsaa at kunne paavise det, at der paa flere af de vigtigste Indtægtsposter vilde komme en saa betydelig større Indtægt ud over det, der var budgetteret, at Statsregnskabet vilde resultere i et antageligt Overskud. Der var nemlig den Gang budgetteret — ogsaa hvad Udbytte af Indtægts- og Formueskatten angaar — efter de hidtil gældende Regler, og jeg mente at kunne sige med ret stor Sikkerhed, at der vilde indkomme adskilligt mere end budgetteret, hvilket der ogsaa er kommet. Det har ved dette Statsregnskab, ligesom ogsaa ved Finanslovsforslaget for Finansaaet 1915—16, paa ny vist sig, at de nye Skattelove har været rigtigt afpassede, hverken for store eller for smaa, men netop saaledes, at de var tilstrækkelige til at føre Statshusholdningen videre paa forsvarlig, om end sparsommeligt Maade. At der er et Overskud i et Aar som 1913—14, er intet Modbevis herimod, thi et Overskud maa og skal der være i et saa godt Aar, som 1913—14 har været for Erhvervslivet.

Finanslovsforslaget viser et Overskud af godt 2,800,000 Kr. imod 4,150,000 Kr. paa det Finanslovsforslag, som den højtærede Finansminister forelagde i Fjor.

Ganske vist finder vi paa Udgiftssiden en Udgift af en særegen Art, som i Virkeligheden er en Kapitalopsparing, og en ny, nemlig de 2,075,000 Kr. til Henlæggelse til Reservefonden. Men til Gengæld er det indenlandske Laan til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver forøget med 2 Mill. Kr. Tidligere var det kun 3 Mill. Kr., vi tog paa denne Maade, og det var kun til Dækning af de Udgifter, der foranledigedes ved Jernbaneloven af 1908 og Loven om Esbjerg Havn, men nu har den højtærede Finansminister forelagt et Lovforslag, der tilsigter at skaffe ham ny Lovhjemmel for dette Laan og at udvide Rammen. Men disse 2 Mill. Kr., hvormed det indenlandske regulære Statslaan, om jeg saa maa sige, er forøget, og de 2,075,000 Kr.s Henlæggelse til Reservefonden opvejer jo saa nogenlunde hinanden. Dette Overskud paa godt 2,800,000 Kr. efterlader ikke en helt beroligende Følelse hos mig. Jeg husker paa i Fjor, da et Overskud paa 4,150,000 Kr. paa Finanslovsforslaget forvandlede til 1,927,000 Kr., inden dette Finanslovsforslag havde forladt Folketinget, og at det endda gik saa godt, naaedes kun ved, at man foretog en ny Opstilling paa Indtægtsbudgettet, idet man regnede efter de sidste statistiske Bearbejdelser af Ligningsresultaterne 2 Mill. Kr. mere som Udbytte af Formue- og Indtægtsskatten, end man havde kunnet efter de sædvanlige Beregningsregler. Jeg skal ikke komme tilbage til denne Sag, men kun minde om, at ellers vilde de 4,150,000 Kr. helt være forsvundet og være erstattede af et omend kun lille Underskud, og den Forhøjelse af Overslaget over Formue- og Indkomstskatten, som man kunde gøre i Fjor, og som det viste sig reelt berettiget at gøre i Fjor, kan man jo ikke gøre i Aar. Nu er det sandt, at der i Fjor var en saa stor Udgift som den til Veterangaven, der falder udenfor vort Finanslovsforlags sædvanlige Ramme — det var 1,700,000 Kr., hvormed Udgiften forøgedes —, men selv om vi ser bort derfra, steg dog Udgiften mellem første og tredje Behandling med et Beløb af op imod 3 Mill. Kr., og hertil vil saa yderligere komme Nybevillingerne paa Tillægsbevillingsloven. Naar jeg ser hen hertil og gaar ud fra — i alle disse Betragtninger taler jeg kun ud fra de normale Forudsætninger, jeg taler selvfølgelig ikke ud fra den særlige Tilstand, vi er i —, at selv om vi ikke vil faa en saa stærk Stigning paa Udgiftsbudgettet